

Urbán Ákos

Feri

Nehezen, de mára sikerült kihútenem magamban egy régi ismerősöm alakját, mert vörös torkomban forrongtak a szavak, ha előlépett emlékeim közül, talpa nyomán kiégett a papír. Nem akarok haragból beszélni, a közlés ünnepélyességével szeretném elmesélni egy régi barátom esetét.

Tegnap reggel fiókomban furcsa, gyűrött kéziratokra bukkantam. Eleinte nem tudtam, hogy mi lehet az, aztán beugrott: egy közeli barátom, Feri írása volt.

Mindenre emlékszem. Mikor ezt írta, nehéz estéiről, nyomasztó álmairól az egyetem folyosóin szálltak a hírek, mindenki tudta, ki az a *Feri*. Nem csoda, hiszen nap mint nap nehezen ébredt, kócos hajára rászáradtak álmái, reggelente hosszasan nézegette, tapogatta a fürdőszobai tükörben arcát, hogy újra a valóságban érezze magát. Akkoriban együtt laktunk hárman, Zoltán barátunkkal. A helységek furcsán nyilottak egymásba, az ajtókon át a fürdőből mosatlan, a szobából jegyzetek, újságok folytak ki a nappaliba. Ritka vendégeink ugyanolyan hosszasan nézték a lépcsőházból belépve ezt a lehetetlen életképet, mint ahogy Feri nem bírta magára ismerni a fürdőszobában. Közös lakásunk ekkor már fél éve korgott és bőfögött felváltva, mint egy mindent elnyelő gyomor, amikor Zoltánnal azt tanácsoltuk Ferinek, hogy írjon álomnaplót. Zárja azokat a nyavalyás dolgait a betűkbe és úzze el maga körül! Akkor majd rendeződnek a dolgok.

Feri megfogadta a tanácsot, sőt saját terápiájává tette az írást. Egészen addig eljutott benne, míg az álmoktól elrugaszkodva, vagy azokat átformálva új élethelyzetekbe írta bele magát. Volt egy jól bejáratott története, amit többféle példányban írt meg. Ez a kézirat az egyik darabja annak az örült kaparásnak, ami a mániás tükörbe bámulásoktól a meneküléshez, a borzolt képzelgésekhez, a felejtéshez vezetett. Olyan csorba díszítettséggel próbálta belenyomni magát a sorokba, mint a páncélba öltözött lovag, aki a súly alatt moccanni se bír. Most viszont két napja nézem, és muszáj túl adnom rajta, begépelem, hogy eltávolítsam magamtól, hiszen nekem is nehezemre esett kimosni magam a lakásból, Feri életének elfolyó teréből. Íme, a történetek egyik, megmaradt darabja:

„A szobában teljesen sötét volt, csak a lámpa fém kupoláján csillogott a digitális óra piros fénye. Feri a hátán aludt, most némán sejtette a plafon mélységét, ahogy a lámpa, mint a bóják szoktak, mereven lengett a viszonyíthatatlan térben. Marcsi aludt és mikor Feri felült, meghúzva a takarót, beengedett valami idegen hideget a langyos álomba, csak mélyebbre merül. A férfi az ágy sarkáról buborékokat fúj a szoba cseppfolyós terébe, de hamar türelmetlenné tette a szívhatatlan lég. Egyenes mozdulataival kitért az ajtón keresztül a konyhába. Nyomában folyt az a tömény levegő, a résnyre szűkülő szobából, de

tompá hangon eltömte a konyhaajtó. A férfi kutató kezeivel sarkig tárta a konyhaablakot, feltépte a redőnyt és kihajolt a hajnalba. A fények még a szemközti házak mögött tolokodtak, vagy még messzebb, a láthatatlan horizont tövében. Az ég alja lassan visszarájzolta a fakó házakat, a megszokott helyükre. Valami furcsa összesomosott álmokképek derengtek Feri gondolataiban, de felismerhetetlenek, maszatosak és unalmasak, mint egy régi film kockái. Ez a friss szagú reggel, minden pislogásnál, minden ásításnál, mintha valaki bele-mártaná az előhívóba; az a meztelen világ, lassan színeket kapott és a könnyű levegőbe belekarcolt a kanyar mögötti buszállomás hangja. Furcsa rozsdás rezgésével előmászott az első kék busz.

A konyhaasztalon a tegnap nyomai tolokodtak. A mosogatóban egy-két bögre, aljukban beleszáradt cukros kávéfolttal. A férfi megmarkolta a mosogató csapját és elkezdte suvickolni az edényeket. Gyorsan fogytak, az asztal megüresedett. A hűtőből tojást vett elő, és a tegnapi félbevágott hagymát. A frissen mosott serpenyő még száradt a tűzön, nehogy fröcsögjön az olaj. A többi művelet a maga egymásutánjában.

Marcsi még sehol! Feri benyitott a szobába. Az a buborék levegő ráismert, visszanyelte. A sötétségben picit megállt, aztán szeme megszokta a változást, és mintha kopoltyúja lenne, kiigazodott ebben a lassú párhuzamos világban. Az éjjeliszekrényen az Éjszakai repülés, Marcsi új élményeinek forrása. Az ágyban pedig a lány a paplanba becsavarodva, mint egy múmia, arccal a párnába temetkezve. A férfi mellétérdelt, hozzáért. A lány teste meleg volt, mint a meleg homok a talp alatt, úgy illeszkedett a simogató kéz alá. A haj, mint a kávézacc, szárazon, széttörve terült a párnán és még azon is túl, aztán megmoccant, életre kelt:

– Hány óra? – kérdezte áttetsző hangon.

– Szia Picim, el kell kezdened a napot, már berendeztem neked a konyhát is.

– De hány óra?

– Fél hat. Gyere, kihűl a rántotta. – válaszolt és szigorúan felállt az ágy mellé, mint aki bármikor indulhat a hétórai vonathoz. Marcsi szemeire visszánőnek a szemhéjak, Feri pedig ellentmondást nem tűrően kitérte a szobaajtót és kilépett. A kotyogót levette a konyhaasztalról, gépiesen kettészedte vizet tölteni az aljába, és a tetejével eltűnt Marcsi újra kitért szemei elől.

Pár perccel később Feri tányércsörgésére előtűnt Marcsi lomha mozdulataival, mint egy búvár a szárazon, felmerült a szoba sötét nyílásából. A férfi éles világában hunyorogva ült le a nő, a rántotta mellé, mosómedve módjára dörzsölgette egymáshoz az evőeszközöket a hűlő rántotta felett.

– Mikor kell indulnunk? – motyogta.

– Negyed hétkor, negyven perc múlva.

– Az nem sok. – hangja elapadt a napsárga konyhában.

Feri tányérjáról hamar eltűnt a reggeli; Marcsi a harmadik falatnál járt.

– Hogy aludtál, Szuszék?

– Keveset. Sietek.

A férfi megpuszította a lány feje búbját, három mozdulattal elmosta a tányérját és megindult, vissza a szobába elrendezni az ágyat, hogy történjen valami. A félhomályban felhúzta a redőnyt, kitérte az ablakot, meghúzta a paplan szélét és rádobta az ágytakarót. Becsobogott a mosogató hangja a szobába, Feri kirángatta a rumlis szekrényből a sporttáskájukat és elkezdte válogatni a halomból a tiszta ruháit.

– Szívem, mosakodj amíg pako... – a vécé ajtó csukódása elvágta a mondatot. Mire Marcsi újra felbukkant, a táska egyik felébe erősen belefűrődött egy ruhagombóc. A lány nem lepődött meg a félig megerőszakolt táskán, nem is igazította meg a gombócot, hanem mint egy bűvész, előhúzta gyűretlen kék, lila, padlizsán ruháit és szépen egymásra rakta őket. Rájuk került pár zoknigombolyag és két félbehajtott bugyi. Feri a fürdőből belépett a szobába, behúzta a táska cipzárját, majd indult volna a bejárati ajtóhoz felhúzni a cipőjét, de Marcsi magára csukta a fürdőszobát.

– Ugye már öltöazol, Szívem? – próbálkozott Feri.

– Mingyá'

A Férfi belesüllyedt a konyhai székbe: ELKÉSTEK.

Mire a lány kilebegett könnyű ruhájában a fürdőből, Feri már visszatömködté vörös torkába a szavakat. Marcsi ment volna a cipőéért, mikor találkozott a tekintetük. Olyan volt Feri, mint egy párduc a ketrecben; fekete.

– Még leérvünk?! – most Marcsi próbálkozott.

– Nem.

– Haragszol?

– Nem, csak tudod, hogy utálok elkészni.

– Csak egy óra, legalább megihatnánk egy kávét nyugodtan!

A férfi megkönnyebbült, egy óra múlva megy a következő vonat és már egy hete nem tudta elrakni a dolgait az asztalról, a vécé radiátorán több könyve is egymáson, mindegyikből egy-egy oldalt olvasott el. Ám a lány behullott szögletes ölébe.

Röviddel ezután már egy buszról szálltak le a pályaudvar sarkánál. Feri az aszfalt felett tíz centivel vitte a gurulós bőröndöt, amibe Marcsi még a lakásban átpakolt. A vonat már indulás előtt negyed órával bent állt. Felrakták rá magukat, aztán a csomagokat is az ülés feletti rácsra, a szűkös kabinban. Marcsi kihúzta a táska oldalából az Éjszakai repülést, pont ott nyitotta ki, ahol tegnap elalvás előtt becsukódott: „Buenos Aires... Natal... Dakar... Casa... Dakar...”

Ahogy Feri leült a lány mellé, tekintetébe egy álmos, ülő alak nehezkedett. Hát nem csak kettejüké a kocsí. Az alvó szemhéjai felemelkedtek, mint a ma reggeli Nap a panelházak mögül, viszont szemei nem ragyogtak. Ellenkezőleg, szemgolyóit az éjszakai páras levegőből gyúrták. Emelkedő szemhéjai mögül, álmából mászott elő az ismeretlen utas.

- Sziasztok, Gergő vagyok.

Gergő, milyen ismerős név, - gondolta Feri - és egy guruló földrögöt látott képzeletében.

- Szia – mondták egyszerre, Marcsival gépiesen.

Gergő szemekre visszanőttek a szemhéjak, a bemutatkozás viszonzására már nem jutott idő. Marcsi újra elmerült a könyvben.

„- *Harminckilenc zsák. Rendben?*

– *Rendben.*

A pilóta beöltözik. Melegítő sál, bőr kezeslábas, bélelt csizma. Zsibbadt teste súlyos. Rászólnak: – Gyerünk, gyerünk”

Hirtelen megmoccan a vonat és szakadozottan elindult. „*Üdvözöljük kedves utasainkat, a vonat csak Kelenföld és Pécs állomásokon áll meg.*” – Vajon hányszor kell a hangsebességet átlépni, hogy az ember elveszítsze az identitását? Kiszakadni, a hanghullámok közül, hátrahagyni a „- *Szia Picim, el kell kezdened a napot, már berendeztem neked a*

konyhát is” – típusú mondatokat – gondolta Marcsi, aztán mégis inkább befúrta magát Feri és a szék közé, és halkán hozzászólt:

– Mikor voltál először Pécsen?

– Még nem voltam, csak Mohácson, osztálykiránduláson

- Hogy alszik, lehet, hogy részeg, nem? –nézett Marcsi a férfi biztonságos válla mögül az alvó testre.

- Milyen támadó vagy, lehet, hogy csak nagyon fáradt, nem? Vagy éppen mély álomban volt, van. – mormogta Feri

- Lehet.

Újra felnyíltak a szemek. Gergő végigtapogatta a combjait, majd Ferire nézett:

- Ne haragudj, az egyik lábam béna, segítenél a végéig elmennem?

- Persze, pattant fel Feri. Gergő a keze után nyúlt, felhúzta magát és egymást rángatva elindult kelletlenül a két test végig a folyosón. Marcsi utánuk hajolt, kidugta fejét a kabin tolóajtáján, hogy lássa Feri mellett a világ legfáradtabb emberét. Vajon hogyan szokott mozogni? Miért nincs tolószéke?

Amint kiléptek a vonatkocsi folyosóajtáján, hirtelen történtek a dolgok. Marcsi látta, amint a két test megbillen, Feri megragadja a végéajtó kilincsét és Gergő után kap, de Gergő eltűnik. Marcsiban elakadt a lélegzet. Nem mert mozdulni, aztán mégis futva indult párja után. Feri némán bámult a nyitott vonatajtón kifelé, szeme előtt mint egy végtelenített képsor földgörcsök görögtek, majd pukkantak szét. A huzat keskenyre húzta Marcsi szemét, amit Feri mellé ért:

- Kiesett?! ÚR ISTEN!

Feri felriadt erre a hangra és erősen kapaszkodva meghúzta a vészféket. Semmi. A férfi bevágta a nyitott ajtót és átsietett a másik kocsiába, ott is meghúzta a vészféket, de megint csak SEMMI.

Fél óra múlva Marcsi párja oldalába fúródva a fülke ülésén mocorgott. Ami történt, az most egyre valószínűtlenebb, mégis úgy nehézkedik rajtuk, hogy bőrükön áthatolva minden porcikájuk elnehezül. Teljesen esetleges az egész, Gergő, az álmatag csecsemő, a szétpukkanó földgörcs. Hosszan nyúltak a percek, aztán valaki megjelent a fülke ajtajában: egy roskadozó kontúr. Matatás, bicskáját a fülke ajtajának zárjába nyomta. Pattant a zár, az ajtó kinyílt, a nehézkedő alak GERGŐ a párral szembeni szék felé mozgott, morgott valamit Feri lábait látva, aztán embriópózban kitöltötte az ülést és visszaaludt. A borzalom, mint a kilöttyent víz, újra ellepte a fülkét, lassanként száradva fel.”

A kézirat itt abbamaradt. Emlékszem, Feri hosszú heteken át küszködött, de a szálakat nem sikerült közös mederbe csorgatni, pedig minden annyira jó ötletnek tűnt. Még mi is, Zoltánnal fellelkesülve egy álló este görnyedtünk a lapok felett. Azt tanácsoltuk neki, hogy Marcsit vegye ki a történetből, de aztán, talán csak azért is belekezdett egy másik elbeszélésbe, amit úgy loptunk el tőle, hogy lefénymásoljuk és beépítjük egy közös novellába. Aztán amikor elolvassa, panaszt emelünk a kupi miatt, mondván, a gondjait már mi is viseljük kelletlenül – ugyan az a szánalmas történet van ebben is, látod? Íme a másik írás:

„Ferinek hívnak, egy hétköznapi fiatalember vagyok. Párommal, Marcsival egy igénytelen albérletben élünk. Közös távlatunk, az igénytelenül összegondolt közös jövő, mint

könnyűszerkezetű társasházak állnak felettünk. Lakásunk a valóságban is csak egy panellakás, amin sajnos napról napra elfelejtünk meglepődni. Lehető legközelebb, a társasház aljában van a bolt. A boltos, Gergő már egy hónapja eltűnt, és az áruk a polcokon a bezárt ajtó mögött lassan elveszítik szabatosságukat. Már régen be akartam jelenteni a rendőrségen, de a közös képviselő azt tanácsolta, hogy várjak, mert ha felbukkan, a lejárt holmikkal úgysem tud mit kezdeni és biztosan szétosztja a lakók között.

Egyre jobban utálok itt lakni, de Marcsi nem akarja ezt meghallani, mert úgy érti - talán szándékosan – hogy a kapcsolatunkat untam meg. Persze ez teljesen valótlan és néha azt hiszem, hogy összekever magával. Ezt a véltlen tévedését szeretem benne. Nekem is nehezemre esik elválasztanom a vágyait a sajátjaimtól, de azt hiszem, ez a titka a hosszú kapcsolatoknak.

Szeretnénk egy nagy házat, a folyó mentén. Azt, hogy melyik folyó lesz az, még nem tudjuk, de mivel már minden kicsi kanyarulatát átbeszéltük a tájjal egyetemben, nehéz lesz rátalálni pont arra a folyóra. Én azt szeretném, hogy az ártéren kívül legyen a ház, az ő elképzeléseiben pedig nincs is ártér, meg gát sem. Csak folyó, meg erdő, meg színes gombák, óvoda, ahova az erdő lakói járatják a gyermekeiket. Csak az a baj, hogy szerintem az erdő lakói ebben az esetben a medve, a nyúl, a teknős és ki tudja még ki. Remélem a vadász nincs köztük.

Mindkettőnk kedvenc meséje a Vuk volt. Egyik este Marcsi addig forgolódott, hogy Vukhoz hasonlítottam, amikor a filmben egy kövön próbál elaludni, de felette idegesítően káromgva kavarognak a varjak... Nem volt szándékos, viszont ezzel sikerült meggyőzőnöm, hogy még mindig szerelmes vagyok.

Elképzeléseinkben a gyerekeink számát háromról kettőre csökkentettük. Lehet, hogy azért, mert Marcsi még mindig nem talál állást. Én egy újságárus bódében dolgozom. Marcsit aggasztja a bódé kicsi forgalma, engem nem annyira, mert a főtéren van, és könnyen belefeledkezem a járókelőkbe. Mondtam neki, hogy nem is értem, mi baja van a gáttal, a folyó mellett, ha a munkanélküliségtől ennyire fél. Attól tartok, hogy nem bízik bennem, pedig végzettségem szerint sokkal jobb állást is kaphatnék.

Félreértés ne essék, szeretem az újságosbódét, végre sokat olvasok. A gyerekkori felnőtt énképem is sokat olvasott és legalább ebben a tekintetben utolértem magam. Legutoljára pont az Éjszakai repüléssel végeztem Exuperitől, de nem tetszett. Rövid volt, és úgy érzem, hogy csak a szerző neve miatt olvastam végig. A befejezés azért tetszett: *„A pilóta nem mozdult. Begyújtották a motort. A pilóta a géphez támaszkodó vállában érezte: a gép élni kezd. Annyi hamis hír után – elindul... nem indul... elindul - a pilóta megnyugodott. Szája szétnyílt, foga mint egy fiatal ragadozóé, csillogott a holdfényben.”*

A történet itt megint véget ért, de Zoltánnal tovább írtuk:

„Egyik nap Gergő vásárolt nálam egy Nemzeti Sportot. Olyannyira meglepődtem az újabb felbukkanásán, hogy a bolt felől semmit sem kérdeztem tőle. Mikor Marcsinak elmondtam, nem tudta, vagy nem akarta megérteni, hogy felejthettem el rátérni a boltra. Akkor jutott csak eszembe, hogy amikor elment, mintha sántított volna.

Hosszú hétvége közeledett, így rövidesen három napunk is volt, így bárhová elutazhatunk. Azon viccelődünk, hogy vajon milyen messze lehetne eljutni, hogy keddre, az első

munkanapra visszaérjünk. A vége az lett, hogy Pécsre mentünk, mert Marcsi ott járt egyetemre és régóta meg akarta nekem mutatni a kedvenc helyeit.

Pécsről visszaérve történt az első furcsa dolog. A munkába menet láttam, hogy a bódé már kinyitott. Kapkodtam a mobilom után, hogy megnézzem, hány óra, de bőven időbe voltam. Rossz alvó vagyok és hajnalban már nem tudok visszaaludni, így lehetetlen, hogy elkéssek. A bódéhoz közeledve azonban ismerős arcot láttam meg a pultnál: GERGŐT! A rohadék! Mit keres itt? Érkeztemmel szótlanul összepakolt és elhordta az irháját. Még akkor is sánta volt. Rövidesen visszatért, és megkérdezte, hogy alhat-e a sarokban egy picit. Megengedtem neki, mert nem tudtam rá nemet mondani, hiszen ekkorra már teljesen biztos voltam benne, hogy az egyik lábára lebénult.

Aztán tovább bonyolódtak a dolgok. Dél felé felbukkant Marcsi, kis piknikes kosárral, de mikor a bódéhoz ért, meglátta Gergőt, és összezavarodott. Hiába mondtam el neki a reggeli esetet, hogy rendes volt, egy szó nélkül elment, meg sem kellett kérnem. Idegesen elkezdte keltegetni mondván, ha itt találná a tulaj, rögtön kirúgna. Igazat adtam neki és Gergő tíz perccel később újra sehol sem volt.

Marcsi aznap zárásig velem maradt. Hazafelé újra érdekes dolog történt: a boltot nyitva találtuk, de nem volt benne Gergő és a legjobb dolgok is hiányoztak a polcokról. A piák, a csokik, a teák és a húspult is üres volt. Jobbára csak romlott tejtermékek maradtak, de akkor vajon a húsokat miért vitte el? A füstölt szalonnán kívül már biztos minden megromlott. Persze a szalonnát is elvitte.

Másnap az adóhatóság és a rendőrség közösen felfeszítette az azóta visszazárt ajtót, a megmaradt dolgokat el lehetett vinni. Mi az ételizesítőket vittük és három flakon olajt. A májkrém konzervek a szomszédba kerültek.

Pár nappal ez után újra érdekes dolog történt. Gergőt holtan találták a járókelők egy kereszteződésben. A halál okának szívinfarktust írtak az újságban, de szerintem vagy a vonatbaleset okozta belső vérzéseibe halt bele, vagy a romlott húsoktól ételmérgezést kapott.”

A történet itt befejeződött, de sokat vitatkoztunk rajta. Gyekeztem szó szerint feljegyezni, hogy Feri miként mesélte el a szövegekhez fűződő viszonyát:

„Most kérek, ne nevesd ki – nézett rám akkor – vannak zavarodott pillanatok, amikor előtűnnek valami furcsa minták, aztán megint láthatatlanok lesznek. Sok mindent szokott így észrevenni az ember, amik aztán egyre valószínűtlenebbé válnak, míg végül önkényesen ráfekszik a *biztos* dolgok árnyéka, felejtésbe menekül a lusta, érdektelen, közönyös agy. Vannak, akik magukon hordanak bizonyos jeleket.” – Ekkor elhallgatott, összerezett, talán a könnye is megeredt kicsit, majd a halkabb szavakkal folytatta:

„Reggelente, tudod, a tükörben néha látom magamon. Az egész ott kezdődött, hogy Zoltán beszélni akart velem, te is odaültél, hogy ketten hassatok rám, aztán végül is berúgtunk valami sósborszesztől. Ekkor mondta azt Zoltán, hogy ki kellene szakadnom magamból. Először ketté, majd meg kell neveznem a két felemet. Így számon tudom magam tartani. Elkezdtem írni, hogy egyáltalán el tudjam magam képzelni.

De eljött az este és én szörnyű álmot láttam. Láttam magamon. Úgy nyomott a földnek, hogy nem bírtam megmozdulni, felkelni és ez így folytatódott nap-nap után. Emlékszem, Zoltán beleolvasott az írásomba és megszidott, hogy nem eléggé következetes a kettéválasztás. Igen, a másik én, akit először egy nagy földröggé tettem képzeletemben, ön-

kényesen elő- elő bukkan és rám ijeszt. Zoltán csóválta a fejét mondván „ez így nem fog menni, húzni kell.” Belőlem meg nem jött elő az álmom, hiába tátogtam neki, nem tudtam szavakba önteni, mi történt az este, azaz minden este.

Nem véletlen. Sokan nem akarnak tudomásul venni, önkényesen elfelejtik, hogy a közös múlt töredékeit néhányan magunkon hordjuk. Nem tudjuk letenni csak úgy; teljességgel lehetetlen.”

Emlékszem ijedt, verejtékes arcára, mint aki mély transzból tért vissza, úgy pislogott és nézett maga elé. Aztán kényszeresen tükröt keresett – azt hiszem, a mosdóban talált végül egyet a falon.

Én megértem Ferit. Szoktam hasonlót érezni, például múltkor szalonnázás közben a húst sokáig csomagoltam elő és közben hosszasan néztem magam elé. Aztán megeredt a munka a kezemben, mint mikor egy vízcsepp az ablakon összeszedi magát és végül megindul, magába nyelve az útjába kerülő többi társát. A szalonna kiesett a kezemből és ekkor láttam csak meg, hogy az árcímke a csomagolás belsejében van. Harminc ezüstpénz: teljesen lehetetlen és persze vissza is változott rögvest háromszáz forintra. Minden esetre bántott, hogy az étel kiesett a kezemből, le a koszos földre.

Feri feljegyzéseit olvasva gyakran észreveszem magamon, hogy máshol megformált szavakat mondok ki, amiket már olvastam valahol. Igen, darabonként elsajátított szószerkezetekben beszélek, mivel csak pár szöveget olvasok, beszélni meg ritkán beszélek bárkivel is, igen gyakran ismétlem magam, vagy inkább azokat a szövegeket.

Még amikor újságosbódéban dolgoztam, elkezdem tervszerűen olvasni, minden nap kétszáz oldalt. Először a Bibliát, mégiscsak azzal kell kezdeni, de aztán rájöttem, hogy Bibliát olvasni csak oldalanként lehet, sőt a minap valahol azt olvastam, hogy csak mondatonként.

És ez a legborzasztóbb. Ha tényleg mondatonként olvasnék, akkor végtére is a saját majdani dadogó beszédemet hallgatnám meg előre. És veled is, csak így, oldalanként tudok pár szót váltani, de legalább számba adsz ilyenkor egész oldalakat, hogy magam helyett Feriről beszélhessek.